

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπανελη-
φθῆ διὰ τετάρτην φοράν ἐφέτος «Σαπρῶ ἢ
Λεσβία» τὴν ὁποῖαν μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ
τέμνην ὑποδύεται ἡ κ. Βερώνη, ἡ μόνη δι-
δάσκουσα αὐτήν.

— Τὸν Φάονα ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης μετὰ
τῆς αὐτῆς καὶ πάλιν ἐπιτυχίας.

— Τὴν Ἑλλήν ὑπεδύθη ἡ Σμαράγδα
Βερώνη μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ πάλιν ἐπιτυχίας·
μὲ περισσοτέραν ἔτι ζωὴν θὰ ἦτο, πολὺ καλ-
λίτερα.

— Τὸν Νικίαν ὑπεδύθη τὴν φοράν ταύτην
ὁ Πατριδῆς· ἡ ὑπόκρισις του πολὺ καλῆ, ὡς
καὶ ἡ ἀπαγγελία του· εἰς τὴν σκηνὴν, καθ'
ἣν ἡ Σαπρῶ δηλοῖ κατηγορηματικῶς ὅτι δὲν
ἐκ ἐπανελέθη πλέον εἰς τὴν πατρίδα τῆς, παρ'
ὅλας τὰς παραινέσεις τοῦ γέροντος πρέσβεως
καὶ αὐτὸς φεύγει ἀπελπὶς, ἔπαιξε λίαν ἐπιτυ-
χῶς.

— Τὴν Μάρτιν ὑπεδύθη ἡ Ἀλεξίου ἀρ-
κετὰ καλὰ· ὁ τόνος ὅμως τῆς φωνῆς τῆς πρό-
πει νὰ κανονισθῇ κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς
Ξηρᾶ καὶ ἀχρωμάτιστος· ἔτι δὲ ὅταν εὐρίσκε-
ται εἰς τὴν σκηνὴν θὰ τὴν παρακαλέσωμεν,
διὰ δευτέραν φοράν, νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐξέ-
λιξιν τοῦ ἔργου καὶ ὄχι νὰ θμιλῇ καὶ νὰ γελᾷ
διαρκῶς μετὰ τοῦ Λοράνδου, ὅπως σιγμῆς
ἔρχονται οἱ πρέσβεις (πρῶτ. ἀ.)

— Τὸν Φιλώταν ὑπεδύθη ὁ Λοράνδος πολὺ

καλὰ. Τὴν στάσιν του νὰ προσπαθῆσι νὰ διορ-
θῶσι ὀλίγον, ὡς καὶ τὸν τόνον τῆς φωνῆς
του· ἔτι δὲ νὰ χρωματίζῃ καὶ ὀλίγον τὴν
ἰδίαν παρατήρησιν κείμενον καὶ εἰς αὐτὸν διὰ
τοὺς γέλωτας καὶ τὰς θμιλίας.

— Εἰς τοὺς . . . γέλωτας, ἔλαβε μέρος κα-
κῶς ποιῶν, καὶ ὁ εἰς τῶν πρέσβειων, ὁ. Χαλ-
κισπούλος.

— Εἰπομεν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἑ-
καστος ἠθοποιεῖ ὀφείλει εὐρισκόμενος ἐπὶ τῆς
σκηνῆς νὰ λησμονῇ ἑαυτὸν καὶ νὰ ἐνστερνίζε-
ται οὐ μόνον τὸ μέρος, ὅπερ ὑποδύεται, ἀλλὰ
καὶ τὸ ὅλον ἔργον παρακολουθῶν καὶ συμμε-
τέγων εἰς τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ.

— Τὸν Ἀλκαῖον ὑπεδύθη τὴν φοράν ταύ-
την ὁ Μαρίκος· ἡ ὑπόκρισις του ἀσχετὰ καλῆ·
ἡ φωνὴ του ὅμως ἀσθενὴς καὶ ὁ βηματισμὸς
του ἀκανόνιστος, ἡ δὲ ἀπαγγελία του ξηρὰ καὶ
ἀχρωμάτιστος ὀλίγον· τὰς λέξεις ἔλεγεν ἀργά-
ἀργὰ καὶ μίαν-μίαν· (πρῶτ. β.) εἰς τὴν τε-
τάρτην πρῶξιν ἔπαιξε μετ' ἀρκετῆς ζωηρότη-
τος· ἐχρειάζετο ὅμως περισσοτέρα γοργότης
εἰς ὅλον του τὸ μέρος, ἔτι δὲ καὶ μελέτη· ἡ
ἐλλείψις τῆς ἐπαρκούς μελέτης δικαιολογεῖται
κάπως ἐκ τοῦ ὅτι πρῶτην φοράν ὑπεδύετο τὸν
Ἀλκαῖον, τὴν παραμονὴν δὲ τῆς παραστά-
σεως τοῦ ἐδόθη τὸ μέρος του πρὸς μελέτην,
καθὸ ἐσγᾶτως προσληφθεὶς εἰς τὸν θίασον.

— Ὁ μηχανικὸς τῆς σκηνῆς ὀφείλει ἄλ-
λοτε νὰ ἔχῃ ἐπὶ σκηνῆς τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς
Ἀρτέμιδος καὶ ὄχι τῆς Ἀθηνᾶς μὲ ἀσπίδα
καὶ μὲ κράνος καὶ μὲ . . . σπασμένον δόρυ.

— Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ μονόπρακτος
κωμῶδις «Χορὸς μετημφισμένων» μὲ Νι-
κολὸ τὸν Δ. Βερώνην.